

LLIBREFÒRUM

La hija del capitán

de Aleksandr Puixkin

Ajuntament de L'Hospitalet

Diputació
Barcelona

Xarxa de Biblioteques
Municipals

HORARI

Matins: dimarts, dimecres i
dissabte
de 10 h a 13.30 h

Tardes: de dilluns a divendres
de 15.30 h a 20.30 h

Biblioteca Josep Janés
C/ Doctor Martí i Julià, 33
08903 L'Hospitalet
Tel. 93 449 28 86
bibjosepjanés@l-h.cat

Sinopsi

Piotr Andréievitx arriba amb el seu fidel criat Savélitx a la fortalesa Belogórskaia. Una vegada allà, és presentat al capità i a la seva família i s'hi integra de seguida. Coneix un jove de la seva edat anomenat Alekséi Ivánitx Shvabrin que li aconsella que no tracti amb Maria Ivánovna, la filla del capità. Però a mesura que passa el temps, Piotr va coneixent Maria i s'enamora d'ella, sent correspost. Però per casar-se necessiten el consentiment dels pares de Piotr, que no es mostren molt partidaris de l'enllaç. Shvabrin està envejós perquè en realitat ell estima Maria i intentava allunyar Piotr d'ella. Piotr se sent ofès per un comentari que fa Shvabrin sobre Maria, es baten en duel i en surt malparat. Davant l'amenaça de la possible incursió de Pugatxov, la fortalesa es prepara militarment. Després de l'assalt, Piotr es lliura per sort de la força i Pugatxov es queda a la fortalesa. El jove Andréievitx rep un avís per anar a servir militarment a Oremburg. Una vegada allà s'assabenta que Maria ha estat feta presonera i que l'obliguen a casar-se amb Shvabrin. Piotr va a alliberar-la, la porta amb els seus pares i torna a unir-se a l'exèrcit. Dies més tard, Pugatxov és derrotat per primera vegada prop de Tatístxev. Però el líder revolucionari no és capturat, Pugatxov fuig perseguit per les tropes de l'emperador. Piotr és jutjat per tractar amb els rebels i després de ser acusat de traïció pels testimonis de diverses persones (entre elles Shvabrin) és condemnat a l'exili a Sibèria, ja que per no involucrar la seva estimada, no es defensa i no explica tota la història. Però Maria Ivánovna, sentint-se culpable per tot el que ha passat, va a Sant Petersburg per demanar clemència a l'emperadriu Catalina la Gran, que commoguda pel seu sincer relat perdona l'exili a Piotr. Aquest torna al poble i es casa amb Maria Ivánovna.

Sobre la novel·la

La filla del capità, l'última obra de Aleksandr Puixkin, és una novel·la històrica en la qual trobem totes les constants romàntiques perfectament integrades en la crònica real de l'agitada vida russa del segle XIX. Es tracta d'una novel·la d'iniciació. Tota l'obra transcorre durant la revolució de Pugatxov (1773).

Es poden distingir diverses parts:

- Començament: Piotr Andréievitx és a casa seva i el seu pare l'envia a fer el servei militar.
- Viatge a la fortalesa: tempestat. Trobada amb el rodamón.
- Estada i vida a la fortalesa: Piotr s'enamora de Maria. Duel.
- Revolució i assalt a la fortalesa: traïció de Shvabrin. Mort de Mirónov.
- Lluites i problemes de Piotr: estada a Oremburg.
- Venjança, mort de Shvabrin i derrota de Pugatxov.
- Desenllaç: judici i final.

Biografia de l'autor

Fill de Serguei Puixkin, descendent d'una de les famílies de l'aristocràcia russa més antigues, la història de la qual es remunta al segle XII i nét, per la branca materna, d'Ibrahim Petróvitx Hanníbal, un príncep camerunès capturat de petit per esclavistes al servei dels otomans i traslladat a Rússia, on es va convertir en cap militar, enginyer i noble després de ser apadrinat per Pere el Gran.

Puixkin va rebre una educació literària basada principalment en la literatura i la llengua francesa, com era habitual entre l'aristocràcia russa durant el segle XIX. Lector infatigable des de petit, era admirable la seva facilitat per improvisar els seus mestres: Molière,

Voltaire, Parny i els anglesos Byron i Shakespeare. Va escriure el seu primer poema als quinze anys. El 1814 ja va aconseguir veure una primera publicació d'un dels seus poemes a la revista *Le Messenger de l'Europe* amb l'epístola "A l'amic poeta".

Va realitzar els seus estudis al Liceu Imperial de Tsàrskoie Seló, prop de Sant Petersburg (1811-1817), anomenat posteriorment "Liceu Puixkin" en honor seu. Va ser on va començar a escriure el seu primer poema llarg *Ruslan i Liudmila*, publicat el 1820 entre grans controvèrsies a causa del tema i l'estil. Després d'acabar la seva formació acadèmica es va instal·lar a Sant Petersburg i entrà a formar part de la vibrant i aspra cultura de la joventut intel·lectual de la capital, on el seu talent ja era àmpliament reconegut. El 1820 va entrar a treballar al Ministeri d'Afers Estrangers, on va començar a implicar-se gradualment en la reforma social i es convertí en portaveu dels literats radicals. Després d'haver escrit alguns poemes sediciosos com "*Oda a la llibertat*", va ser desterrat a l'exili pel tsar Alexandre I i es va establir a Kixinióv (Moldàvia) de 1820 a 1823. En acabar d'un viatge estiuenc al Caucas i Crimea, on va escriure dos poemes romàntics molt aplaudits: *El captiu del Caucas* i *La font de Bakhtisarai*, es va traslladar a Odessa, on de nou va entrar en conflicte amb el govern, el qual el va desterrar a una de les seves propietats, la de la seva mare, al nord de Rússia, de 1824 a 1826. Malgrat tot, se li va permetre visitar el tsar Nicolau I per exposar-li una petició de llibertat, que va aconseguir. Encara que aparentment Puixkin no havia participat a la rebel·lió de desembre de 1825 a Sant Petersburg, alguns dels insurgents tenien entre els seus papers els seus primers poemes de caire polític, per això aviat es va trobar sota un estricte control per part dels censors del govern i se li va impedir viatjar i publicar

Dimarts, 08 de gener de 2013

La hija del capitán

lliurement. L'obra que es convertiria en la més famosa de la seva carrera, el drama *Borís Godunov*, escrita mentre vivia a la casa materna, no va obtenir el permís de publicació fins cinc anys després.

A la mort del tsar Alexandre I el va succeir Nicolau I, que va prendre sota la seva protecció l'escriptor i li va permetre tornar a Moscou. D'aquesta època és *Poltava* (1818), poema dedicat a elevar la glòria de Pere el Gran. Va tornar a la seva vida mundana i va contraure matrimoni amb Natàlia Gontxarova (1831). Aquest mateix any va conèixer Nikolai Gógol, amb qui iniciarà una bona amistat i entre els dos s'establirà una relació de suport mutu. Les històries còmiques de Gógol van exercir una gran influència en la prosa de Puixkin, el qual, després de llegir els volums d'històries curtes *Tardes en una granja prop de Dikanka* (publicades el 1831-1832), li donaria suport críticament. Més tard, el 1836, després de donar sortida a la seva revista *El contemporani*, hi publicaria algunes de les narracions curtes més famoses de Gógol.

Va escriure llavors *Els relats de Velkin* (1830), que descriuen la vida russa, i la seva novel·la *La filla del capità* (1836), on reconstrueix la revolta de Pugatxov. El 1833 va ser elegit membre de l'Acadèmia Russa. D'aquest últim període són les seves "petites tragèdies": *El cavaller avar* (1836), d'inspiració shakespeariana; *El comensal de pedra* (1836), en el qual retorna al tema de Don Joan, i el cèlebre poema *Cavaller de bronze* (1833).

El 27 de gener de 1837, als 38 anys, Puixkin mor dos dies després de resultar ferit en un duel mantingut amb el militar francès Georges d'Anthès, per l'actitud provocadora que aquest havia tingut envers la seva esposa.

El govern, que temia una manifestació política durant el seu funeral, va traslladar el cos en secret a mitjanit a un monestir prop de Mikhaïlovskoie, la propietat de la seva mare, on el van sepultar amb l'única assistència de parents i amics.

L'obra de Puixkin i la literatura russa

L'estil general de Puixkin segueix els dictats del Romanticisme, sobretot per la recerca de l'originalitat, de revitalitzar la literatura popular (va contribuir a modernitzar la llengua literària russa, com altres figures similars als seus països) i pel nacionalisme d'algunes composicions. La llengua, però, conserva un ordre i claredat neoclàssics, ja que usa un registre entenedor i cerca l'harmonia a la seva poesia. Sovint s'ha considerat com un autor difícil de traduir a altres llengües, per l'abundància de jocs fònics i termes específics que emprava.

Aleksandr Puixkin és generalment identificat amb el desenvolupament de la literatura russa. No només és vist com a l'originador del molt matisat nivell del llenguatge que caracteritza la literatura russa escrita després d'ell, sinó també se'l vincula amb l'augment substancial del lèxic rus. On va trobar mancances en el vocabulari rus, ell va dissenyar calcs semàntics. El seu ric vocabulari i molt sensible estil són les bases de la literatura russa moderna. La literatura russa comença, pràcticament, amb Aleksandr Puixkin. El seu talent és crear nous registres per al desenvolupament de l'idioma i la cultura russos. Es va convertir

en el pare de la literatura russa en el segle XIX, marcant els majors èxits del segle XVIII i els principis del procés literari del segle XIX. Aleksandr Puixkin introdueix Rússia a tots els gèneres literaris europeus, així com un gran nombre d'escriptors de l'Europa Occidental. Va aportar un discurs natural i les influències estrangeres per a l'establiment d'una poesia russa moderna. Encara que la seva vida va ser breu, va deixar exemples de gairebé tots els gèneres literaris de la seva època: la poesia lírica, poesia narrativa, la novel·la, el conte, el drama, l'assaig crític, i fins i tot la carta personal.

El treball de Puixkin com a periodista va marcar el naixement de la revista de cultura de Rússia, inclosa la seva elaboració i contribució, en gran mesura, a una de les revistes literàries més influents del segle XIX, *El Contemporani*.

D'ell deriven el gènere de contes populars i peces d'altres autors: Esenin, Leskov i Gorki. El seu ús de la llengua russa va constituir la base de l'estil dels novel·listes Ivan Turgenev, Ivan Gontxarov i Tolstoi. Puixkin va ser reconegut per Nikolai Gógol, el seu successor i alumne, el gran crític rus Vissarion Grigorievitx Belinski, qui va produir el major i més profund estudi crític de l'obra de Puixkin, que encara conserva molta de la seva importància.

Aleksandr Puixkin es va convertir en una part inseparable del món literari del poble rus. Així mateix, va exercir una profunda influència en altres aspectes de la cultura russa, sobretot en l'òpera. Traduït a les principals llengües, les seves obres són considerades una expressió completa de la consciència nacional russa, alhora que transcendeixen les barreres nacionals. La seva intel·ligència, l'agudesesa de la seva opinió, la seva devoció per la poesia, el pensament realista i la increïble intuïció històrica i política fan de Puixkin un dels més grans genis nacionals de Rússia.

Obra

Obres traduïdes al català:

- *Novel·les i contes*. Slaby, Rudolf J. / Barcelona: edicions 62, 1981.
- *La filla del capità*. Gasol, Anna / Barcelona: Barcanova, 1993.
- *La dama de "pique" o El secret de la comtessa*. Slaby, Rudolf J. / Barcelona: Empúries, 1998.
- *Eugeni Oneguín*. Barcelona: Columna, 2001.
- *La filla del capità*. Gasol, Anna / Barcelona: Barcanova, 2002.
- *Dubrovski*. Slaby, R. J. / Barcelona: Pòrtic, 1988.
- *El genet de bronze: un relat de Petersburg*. Vidal, Helena. Barcelona: PPU, 2004.
- *Teatre complet*. Creus, Jaume / Barcelona: Llibres de l'Índex, 2004.
- *Poemes*. Vreus, Jaume / Collbató: La Guineu, 2005.